

forskellig fra den Følelse, der fik den bestialske Vilde til at nedkaste sig paa sin Næse og tilbede „Aanderne“ i et Træ eller en Sten for til Gengæld at opnaa deres Beskyttelse og Velvilje. Men at elske Gud for hans egen Skyld i de mørke Timer, naar han vendte sit Ansigt fra os; at elske og tjene ham i Sjælens Forladthed, naar ethvert Haab syntes slukket i Gravens Nat; at velsigne hans Navn, naar vi redningsløse krummede os paa Lidelsernes Kors, og sige: „I dine Hænder befaler jeg min Aand!“ — det var den Kærlighedsprøve, vi maatte bestaa, før Gud vilde anerkende os som sine Børn.

Han talte ualmindelig stille, tungt neddæmpet, næsten som om han undertiden glemte sine Tilhørere og førte en Samtale med sig selv. Der var derfor flere Gange stærk Uro i Salen. Konfektposerne knitrede. Nogle unge Mennesker gav sig til at mjave, og mange gik bort midt under Foredraget.

Efter Mødet, mens Salen tømtes under stort Spektakel og Mads Vestrup opholdt sig i et lille Værelse bag Talerstolen, kom en af Opsynsmændene ind til ham med et Visitkort.

„Det er en Dame,“ sagde han i fortrolig Tone og holdt Haanden op ved Siden af Munden. „Hun venter Pastoren nede i Salen.“

Mads Vestrup læste Navnet. Elisabeth Mohn stod der.

Da han kom ned i Salen, genkendte han Damen, der kom hen og gav ham Haanden. I sin Forlegenhed spurgte han lidt brysk, hvad hun ønskede.

Med et Blik paa Opsynsmanden, der af Nysgerrighed havde gjort ham Følgeskab, svarede Frøken Mohn, at hun ikke saa godt kunde sige det her. Hun bad ham derfor om at vise hende den Venlighed at ledsage hende til Sporvognen.

„Var De maaske med til Mødet?“ spurgte han, da de var kommen ud paa Gaden.

„Ja. Og saa syntes jeg, at jeg med det samme skulde lade Dem vide, at De ikke mere kan træffe Frøken Frederiksen paa Hospitalet. Hun er idag bleven udskrevet.“

„Ja saa!“

„Hun tog bort i Eftermiddag, og desværre tror jeg, at hun har